

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ρ. Ν. ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΕΝΑ βράδυ, ο Ραζίμ, γυρίζοντας από το σχολείο, βρήκε στο σπίτι του ένα γράμμα που προωριζόταν γι' αυτόν. Τό άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα χαρτί ρόζ, στολισμένο στην άκρη με λουλούδια, επάνω στο όποιο ήταν γραμμένα τα εξής:

«Αγαπημένε μου Ραζίμ,

Είμαι μία νέα κοπέλλα που σ' αγαπάει από μακριά, σιωπηλά. Μπορώ να πω αδίστακτα και χωρίς καμιά περηφάνεια, πως είμαι πολύ ωραία. 'Η μεγαλύτερή μου επιθυμία στη ζωή είναι ν' αγαπηθώ από σένα και να γίνω μία μέρα γυναίκα σου. Μά επειδή είμαστε κ' οι δυο πολύ νέοι ακόμα, πρέπει να περιμένουμε μερικά χρόνια. Για την ώρα δυστυχώς δεν θα μπορέσουμε να γνωριστούμε και προσωπικώς. Μπορείς όμως να μου στέλνης τα γράμματά σου στη διεύθυνσι: «Χ.Χ.Χ. Πόστ-Ρεσάντ». 'Ο πατέρας μου είναι πολύ δύσκολος και, σπανιότατα, μ' αφήνει να θγαίνω έξω. 'Ωστόσο, ποιός ξέρει; Μπορεί μία μέρα να του ξεφύγω και να σου δώσω ένα μικρό ραντεβού. Δεν θα το θεωρήσω αυτό καθόλου κακό, αφού σ' αγαπώ τόσο κι' άρρω, άλλωστε, από σήμερα, μου φαίνεται πως είμαι ή μικρή σου άρραβωνιαστική. Στενοχωριέμαι πολύ μόνη μου στο σπίτι. Τα γράμματά σου θα είναι για μένα μία μεγάλη παρηγοριά.

Με λατρεία: ΜΠΕΝΤΙΑ»

«Όπως κάθε μαθητούδι δεκάξη χρόνων, έτσι κι' ο Ραζίμ σκεφτόταν ότι το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή, είναι ν' αγαπήσει και να αγαπιέται.

Μόλις διάβασε την επιστολή αυτή, μία μεγάλη φωτιά άρχισε να φουντώνει μέσα στην καρδιά του. Και άρχισε ν' αγαπάει αυτήν τη νέα κοπέλλα, που δεν την ήξερε καθόλου. 'Εκείνο το βράδυ, επρόκειτο να πάει στον κινηματογράφο, μα τον θυσίασε προς χάριν του έρωτός του. Κλείστηκε μέσα στην κάμαρή του κι' άρχισε να γράφει μία ατελείωτη επιστολή σ' αυτήν την νέα κοπέλλα, ή οποία τον αγαπούσε.

Την άλλη μέρα, καθώς έριξε το γράμμα του στο κουτί, ένοιωσε μέσα του μία μεγάλη περηφάνεια, σαν να είχε μεγαλώσει ξαφνικά κατά δέκα χρόνια.

Αυτή ή νέα κοπέλλα, ή Μπέντια, απαντούσε ταχτικά στα γράμματά του Ραζίμ και του έκανε φριχτά και γεμάτα θυμό παράπονα, όταν εκείνος άργουσε να της απαντήσει έστω και δυο μέρες.

«Είνε άνθρωπο — του έγραφε τότε — ν' αφήνης να μαραζώνη έτσι μία κοπέλλα που σ' αγαπάει τόσο και που, μέσα στο άπομερο σπίτι, όπου βρίσκεται κλεισμένη, δεν έχει άλλη παρηγοριά από τα γράμματά σου. Και κάτι άλλο ακόμα: Γιατί ή επιστολές σου είναι τόσο σύντομες; Τόσο λοιπόν σέ πλήττει να καθήσης να κουβεντιάσης λίγο μαζί μου;...

'Επίσης έχω και μία άλλη παράκλησι να σου κάνω: Δεν θα μπορούσες να γράφης τις επιστολές σου πιό καθαρές, πιό ευανάγνωστες;»

'Από τότε, ο νεαρός Ραζίμ κλεινόταν κάθε βράδυ από νωρίς στην κάμαρή του και, για να μην έχη άλλα παράπονα από την αγαπημένη του, της έγραφε ατελείωτες επιστολές, προσπαθώντας να τις καθαίρει ή γραφή όσο μπορούσε καλύτερα κι' ανοίγοντας ένα σωρό βιβλία, τα όποια συμβουλευόταν για να μη κάνει λάθη και γκάφες και τον περνά ή εκείνη για άμορφωτο.

'Η Μπέντια ήταν, εκτός των άλλων, μία κοπέλλα περίεργη. Συχνά, στις επιστολές της, έκανε στον Ραζίμ διάφορες έρωτήσεις σαν τις παρακάτω:

«Όταν παντρευτούμε, τό μήνα του μέλιτος που θα τον περάσουμε: στη Σουηδία ή στην 'Ιταλία;... Πώς είναι αυτές ή δυο χώρες; Πώς ζουν οι κάτοικοί τους; τί εργασίες κάνουν; 'Από ποιές θάλασσες, από ποιά άλλα κράτη πρέπει κανείς να περάση για να πάη σ' αυτές;»

'Η τον ρωτούσε:

«Διάβασες τό «Εσπερ» του 'Αβδουλάχ-Χαμίτ; Πές μου ποιές σελίδες του σου άρεσαν περισσότερο, για να τις ξαναδιαβάσω;»

Κι' ο Ραζίμ, για να μη τον θεωρήσει ή αγαπημένη του ως

άμορφωτο, μελετούσε μέρες ολόκληρες γεωγραφίες και φιλολογικά βιβλία για ν' απαντήσει όρθά στις τόσες έρωτήσεις της.

***

Να πως τον μάλλωσε μία μέρα ή Μπέντια σ' ένα από τα γράμματά της:

«Είχα αποφασίσει με κάθε θυσία να σε δω και να σου μιλήσω έστω και για δυο λεπτά. Σε περίμενα λοιπόν χθές την ώρα που θα σχολάζεις από τό σχολείο σου. Μά μόλις σε είδα, κατάλαβα άμέσως πως έχεις ξεχάσει ότι είσαι νέος που τον λατρεύει μία νέα κοπέλλα... Είχες, κυριολεκτικώς, χάλια... Τα ρούχα σου, τα παπούτσια σου, ήσαν γεμάτα λάσπες... Μήπως πιάνεσαι στα χέρια με τους συμμαθητάς σου, σαν παιδάκι;

'Ο Ραζίμ έγινε κατακόκκινος από την τροπή του μόλις διάβασε τις παρατηρήσεις της φίλης του κι' ένοιωσε μία βαθειά λύπη.

'Από εκείνη την ήμέρα όμως άρχισε να ντύνεται με μεγάλη φροντίδα κι' έγινε ο κομψότερος μαθητής του λυκείου του.

Μία άλλη φορά, ή Μπέντια του παραπονέθηκε πως, την ώρα που έφευγε από τό σχολείο του, δεν πήγαινε κατ' ευθείαν σπίτι του, μά τριγύριζε στους δρόμους ως ότου νύχτωνε.

«Φοβάμαι πολύ — επρόσθετε — ότι θα τρέξης πίσω από άλλες κοπέλλες, ενώ έγω, μόνη μου, στο σπίτι μου, κλαίω καθώς σκέφτομαι έσένα.»

'Ο Ραζίμ της έγραψε άμέσως και της άρκίστηκε σ' όλους τους θεούς του ουρανού πως εκτός απ' αυτήν, δεν ή' αγαπούσε πειά καμιά άλλη κοπέλλα στον κόσμο.

Κι' από εκείνη την ήμέρα έπαψε να τριγυρίζει στους δρόμους και να κλείνη τό μάτι του στις κοπέλλες με τις όποιες διασταυρώνόταν.

***

'Ενα βράδυ, ο πατέρας του Ραζίμ, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρήκε τη γυναίκα του να κλαίη άπαρηγόρητη.

— Τί συμφορά είν' αυτή

που μας βρήκε! του φώναξε μόλις μπήκε μέσα. 'Ο γιός μας ο Ραζίμ γνώρισε μία νέα κοπέλλα, κάποιαν Μπέντια, που δεν τον αφήνει ούτε στιγμή ήσυχο. Βρήκα όλες τις έρωτικές της επιστολές σήμερα καθώς συγύριζα την κάμαρή του. Θα ξεμυαλίση τό παιδί μας!... Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να τελειώση αυτή ή ιστορία... Μά βλέπω ότι δεν σου κάνουν καμιά έντύπωσι αυτά που σου λέω... Πώς; Δεν τό θεωρήσ σουβαρό αυτό τό πράγμα;

Πραγματικά, ο πατέρας του Ραζίμ ούτε είχε ταραχτή καθόλου.

Σε μία στιγμή μάλιστα, άρχισε να γελάη κι' απάντησε στην γυναίκα του:

— Μη φοβάσαι, αγαπητή μου φίλη... Δεν είναι τίποτε... 'Εγώ δημιούργησα όλη αυτή την ιστορία για να δώσω τέλος στην τεμπελιά του γιού μας, ή οποία μεγάλωνε όλοένα... 'Η Μπέντια είναι φανταστικό, άνύπαρκτο πρόσωπο. Τις επιστολές της της έγραφα έγω ο ίδιος. Χάρης όμως σ' αυτές, ο γιός μας έγινε εργατικός, έμαθε όρθογραφία κι' ένα σωρό άλλα πράγματα... 'Εγινε ένα τέλειο παιδί... 'Εξ άλλου πρέπει να σου όμολογήσω, ότι και με μένα τό ίδιο συνέβη όταν έδω και τριάντα χρόνια, ήμουν έρωτευμένος μαζί σου. 'Από μέτριος μαθητής που ήμουν, έγινε χωρίς να τό θέλω. 'Ο καλύτερος της τάξεώς μου... Αυτά είναι τα καλά του έρωτος...

Ρ. Ν. ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α', 'Αθήναι.